అజంతా

[కథానిక]

శ్రీ శివరాజు వెంకటసుబ్బారావు

౧

కొందరు సంసారాన్ని పోషించడంకోసం వుద్యోగం చేస్తారు. మరికొందరు యీ బాదరబందీ లేనివాళ్లు విశ్రాంతిపొందడంకోసం కష్టపడి పనిచేస్తుంటారు. శలవుదినాలకోసం యెదురుచూసే వాళ్లలో గోపాలదాసు వొకడు. కోర్టులు మూశారు; ఆశలవలికి అతనికి సుశీలకాపరం ఎల్లా వుందో చూడాలని బుద్ధిపుట్టింది. సుశీలకి ఆడపిల్ల పుట్టి అప్పుడే ఐదేళ్లు దాటుతోంది. ఎప్పుడో పిల్లపుట్టకపూర్వం చూశాడు. తనని నిరాకరించి, అన్యశాఖకి చెందిన మధుసూదనరావుని పెళ్లిచేసుకున్నందుకు మొదట్లో అసూయపడినా కాలం గడిచినకొద్దీ ఆ ద్వేషభావం నశించి, యిప్పుడు వారి దాంపత్యాన్ని ఆదర్శంగా యెంచి వారిని నిజంగా గౌరవమైన ఆపేక్షతో ఎంచుతున్నాడు.

సుశీల 'ఇంటర్'పరీక్షలు ముగియగానే మధుసూదనరావుని ప్రేమించి పెళ్లిచేసుకుం దంటారు. అతనికి మాన్‌భూమ్‌జిల్లాలో బొగ్గుగనిలో చిన్న ఇంజనీర్ ఉద్యోగంఅయిందనిచేసుకుందంటారుమరికొందరు. అతన్ని మొదటిసారి చూసినప్పుడు అతనిలో ఏముందని సుశీల వివాహంచేసుకుందో దాసుకు అర్థంకాలేదు. మధు అంత అందగాడు కాడు. అసలతన్ని చూడగానే, "ఇతను చక్కటివాడేనా?" అన్న సమస్యే రాదు. పైగా అతను నానిముచ్చులా కనిపిస్తాడు; ఏకాకి; మీటింగులు, 'సోషల్ ఫంక్షన్స్', నాటకాలు, ఉద్యమాలు, రాజకీయాలు—వేటిల్లోనూ ప్రవేశించడు; ఎప్పుడూ దిగులుగా, యీలోకానికి సంబంధించనట్లు ఆలోచిస్తూవుంటాడు; మితభాషి. పోనీ, మంచిమంచి దుస్తులు ధరించి 'ఫేషనబుల్'గా వుంటాడేమో అనుకుంటే అదీ కనిపించదు. ఇంట్లో వున్నప్పుడు, ఎప్పుడూ వొంటిమీద చొక్కాకూడా వుండదు. ఆ తలనొప్పిపుట్టించే లుంగీ, వారంపదిరోజులదాకా గొరిగించని గడ్డం, అర్థంలేకుండా వంకరలుతిరిగిపోయిన క్రాపింగు—తలుచుకుంటే మధు అనాగరికుడులా, చరిత్రాత్మక మానవుడులా వుంటాడు. ఇట్లాంటి మధుని సుశీల వివాహమాడడం దాసు కెంతో ఆశ్చర్యం కలగచేసింది.

దాసు కోర్టు మానుకుని, సుశీలని వర్ణిస్తో దినాలు దినాలు గడపగలడు. ఆంధ్రదేశంలో ఆరోజుల్లో కొంతవరకేనా కాలేజీలలో చదువుకున్న స్త్రీలని వేళ్లమీద లెక్కపెట్టొచ్చు. చదువు, చక్కదనం రెండూ ఏకీభవించాయి సుశీలలో. ఎంతో చలాకీగా, సరదాగా మాట్లాడి అన్నిరకాల వ్యక్తులకీ కాలక్షేపం కలిగించగలదు. వీణమీద ఎంతో చక్కగా పాడుతుంది. "సుశీ పాడితే నక్షత్రాలు నృత్యం చెయ్యడం మాట నే చెప్పలేను కాని, అవి కదలడంమట్టుకు కదుల్తాయని గట్టిగా చెప్పగలను" అంటాడు దాసు. అన్నింటిలోకీ సుశీలలో ఆకర్షణీయమైన వస్తువు ఆమెప్రవర్తన. గొప్ప నైతికదృష్టిని వ్యక్తపరిచే నడవడి, ప్రత్యేకంగా వొక 'కేరక్టర్' వున్న స్త్రీ. చదువుకున్న స్త్రీలో ప్రవర్తన లేదని ఆమెస్వేచ్ఛని నిందిస్తూ ఆక్షేపించడం వొక ఫేషన్ అయిపోయింది. ఈవిమర్శ తప్పనీ, గుడ్డిదనీ ఋజువుచేసేందుకు సుశీల చదువుకుందని దాసుఅభిప్రాయం. చదువుకొని ప్రేమించింది కాబట్టి యితరశాఖవ్యక్తినైనా సరే వివాహం చేసుకు తీరింది — యెంతో మందికి, ముఖ్యంగా దాసుకే కష్టం కలిగించి. పెండ్లి కాగానే చదువు చాలించింది; భర్తతో కాపరంచేసి యెంతో గౌరవం సంపాదించింది. భర్తకి మంచి కుటుంబీకుడని కీర్తి

తెచ్చిపెట్టింది. ప్రేమతో నిండిన ఆదర్శదంపతులు వారొక్కరేనని దాసు మనసారా నమ్మాడు.

కాని, మొదట్లో మధుని చూసినప్పుడు వారి వివాహం చాలాకాలం నెగ్గుతుందని దాసు అనుకోలేదు. ఇప్పుడు అతను పొరపడ్డానని గ్రహించుకున్నాడు. విచిత్రమైన స్వార్థంతో కుళ్లిపోతున్న భర్తకి సుశీల స్నేహంవల్ల మనోవికాసం, సభ్యత నేర్పి తనవాడినిగా చేసుకునివుంటుంది, తన చాతుర్యంవల్ల. సుశీలభర్తగా జీవించిన మధు యిప్పుడెల్లా తయారయాడో చూడాలని వుంది దాసుకి. ముఖ్యంగా, సుశీల యిప్పుడెల్లా వుందో? చుట్టంగా మాత్రంకాక, యితరవిధంగా తను ఆమెకి జ్ఞాపకం వున్నాడా? సుశీలఅక్క జ్ఞానభక్తిదేవి, యౌవనంలో, పాపం, ఆ వైధవ్యాన్ని ఎల్లా అనుభవిస్తోందో? ఆ రాత్రే గోపాలదాసు ప్రయాణం కట్టాడు.

ఆదర్శప్రేమ యివ్వగల వ్యక్తికోసం యెదురు చూస్తూ, వివాహయత్నాలు విరమించిన బ్రహ్మచారులలో దాసు వొకడు.

రైల్లో సుశీలతో ఎల్లా మాట్లాడాలో ఆలోచించడం మొదలెట్టాడు. ఇతనెన్నో చమత్కారాలు చెప్పడానికి సంకల్పించుకున్నా, సమయానికి అవి రావని బాగా అనుభవం. అనుకున్న విషయం మరిచిపోకుండా మాట్లాడగలిగినవాళ్లని చూస్తే యితనికి మహాగౌరవం. ఏమీ చదువుకోకపోయినా సుశీల అక్క జ్ఞానభక్తి వెనక వొక చమత్కారమైన విషయం చెప్పి యితని ప్రేమగౌరవాలను పొందింది. "మంచి అందమైన స్త్రీలకి మంచి తెలివైన భర్తలు ఎందుకు దొరకరో?" అని దాసు ప్రశ్నించినప్పుడు, జ్ఞానభక్తి "తెలివైన పురుషులు మంచి అందమైన స్త్రీలను చేసుకోరు గనక" అని సమాధానం చెప్పింది. అది విన్నతర్వాత ఆమెను మరిచిపోవడం ఎల్లా? దాసును, జీవితం అనే పాఠశాలలో విద్యార్థి అనొచ్చు.

౨

ఉదయం తొమ్మిదింటికి బండి సుశీలగారింటిముందు నిలిచింది. దాసు లోనికి ప్రవేశించగానే సుశీల అన్న ప్రబోధ కనిపించాడు.

"ఇన్ఫ్లూయెన్సువాళ్లకికూడా ఎండలు, శలవులు అంటూ వున్నాయన్నమాట" అన్నాడు దాసు గదిలో కుర్చీలో కూర్చుని. ప్రబోధ సమాధానం చెప్పడు, నవ్వాడు. "ఎక్కడనుంచి రావడం?" అని మాత్రం అన్నాడు పచార్లుచేస్తూ.

"కోర్టులుమూశారు. చూసిపోదామనివొచ్చాను. నువ్వెప్పుడొచ్చావ్? నీకేమన్నా పిల్లలా, లేక బర్త్‌కంట్రోలా" అన్నాడు దాసు హాస్యం యత్నిస్తూ.

ప్రబోధ నవ్వడు, మాట్లాడడు.

"చెప్పడానికి సిగ్గుపడుతున్నావు కాబోలు. పోనీ, నీభార్యనే అడుగుతా ఎన్నోనెలో. ఇక్కడుందా?"

"లేదు. నిన్ననే వొచ్చా, సుశీల టెలిగ్రామిస్తే"

దాసు పెదవికొరుక్కున్నాడు. "టెలిగ్రామా? ఏంకథ? కులాసాగా వుందా... సుశీ ఏదీ?" అని లేచాడు.

"ఆగదిలో వుంది. వెళ్లి చూడు"

"టైఫాయిడా?"

"దాని క్కాదు. ఏంజబ్బు చేసిందో మధుగాడికి..."

దాసుకేమీ అర్థంకాలేదు. ఇద్దరూ గదిలోకి వెళ్లారు. సుశీల ఈజీచైర్‌లో కూర్చుని, కాళ్లు బల్లమీద ఆనించింది. ఒక చెంపమీద చీరకొంగు కప్పుకుని పరుంది.

దాసు దగ్గరగా వొచ్చి చెయ్యి పట్టుకు చూశాడు. అతని చేతిమీద వేడి కన్నీటిచుక్కలు పడ్డాయి.

"వొళ్లు చల్లగానే వుందే!" అన్నాడు.

"దాన్ని చూస్తే నాకు మండుతోంది వొళ్లు. ఏడ్పు మానమంటే మానదు. నీతీ జాతీ లేకుండా లేచి

పోయిన వెధవకోసం ఏడవడం పాపంకూడా. చదువుకుంటేం, ఉద్యోగం ఏడిస్తే ఏం, — పరువూ మర్యాదా తగలడకపోయింతర్వాత..."

"ఎవరు? లేచిపోవడ మేమిటి? వైద్యుడా?"

"పేరు చెప్పేందుకుకూడా సిగ్గేస్తోంది."

"నేను నమ్మను అన్నయ్యా. నిష్కారణంగా ఆయన్ని తిడుతున్నావు. ఆయన మంచివాడు. పదేళ్లు కాపరంచేసిన నాకంటె నీ కెక్కువ తెలుసా?"

"పోనీ, తెలుస్తే, ఎక్కడి కెళ్లాడో నీ కెందుకు తెలీదు? పెద్ద లవ్ మారేజి అని చెప్పి విర్రవీగావ్! రిజిస్ట్రారుముందు ముడేట్టుగున్న మొగుడు, పదేళ్లేనా నీతో కలిసివున్నందుకు సంతోషించక పైగా ఏడుస్తా వెందుకు?"

"నీకు టెలిగ్రామ్ యిచ్చింది, ఆయన్ని తిట్టడం కోసం కాదు. నీకు చేతనైతే వాకబుచెయ్యి. మతి సరిగా లేక వెళ్లివుండచ్చు...."

దాసుకు బోధపడింది.

"ఫ్యాక్టరీలు, గనులు మొదలైన భయంకరమైన వృత్తులలో పనిచేసేవాళ్లకి అప్పుడప్పుడు పిచ్చెత్తడం సహజం. పిచ్చి తగ్గగానే తిరిగి మళ్లా వొస్తాడు. లే, లే, ఏడవకు. ఇంతకీ ఎక్కడి కెళ్లాడు?"

సుశీల కళ్లనీళ్లు తుడుచుకుంది. ఆమెది ఏడుస్తున్నప్పుడుకూడా అందంగా కనపడే చక్కదనం కాదు. చాలా నీరసంగా కనిపిస్తుంది. గర్వంగా చూసే ఆమె కళ్లూ, అహంభావం సూచిస్తూ పైకి కొనగా లేచిన ముక్కూ ఆ చిక్కని చెక్కిళ్లమీద క్రమంగా లేవు. పళ్లు చూపదు. పట్టువలని పెదవులవెనక దాచుకుంది, స్వార్థాన్ని శరీరంలో దాచుకున్నట్లు.

మామూలుకుశలప్రశ్నలవగానే, దాసుకి కాఫీ తెచ్చిపెట్టింది జ్ఞానభక్తి. ఆమెని చూసి దాసు కంగారుపడ్డాడు. "నువ్వా యిక్కడే వున్నావ్? నీకోసం కలకత్తాకూడా వొద్దామా అనిపించింది. ఇంకా నయం, ముందే కలకత్తా వెళ్లాను కాదు..."

"ఏదో అంటావుకాని, —నిజంగా వొద్దువా?"

"రాకేం? నాకు కావల్సినంతస్వేచ్ఛ. సంసారం చట్టుబండలు లేదుగా యింకా......"

"సుశీలసంసారం యిల్లా తగులడిందిగా..."

"అబ్బ! వూరుకోవే!—ఆయన నన్ను విడిచిపెట్టి ఎక్కడికీ వెళ్లరు......" అంది సుశీల విచారంలో కోపంతో.

"అబ్బే, తప్పకుండా నీదగ్గరకే వొస్తాడు,— ఏతురకిదాన్నో తీసుకుని..."

"ఊరుకో అన్నయ్యా. నీకేం తెలీకుండావుందా? ఆయనికి ముప్పైఏళ్లు దాటినై. ఆయన కట్లాంటి బుద్ధులు ఎప్పుడూ లేవు. నేను ఆయన్ని వొదిలి ఎప్పుడూ వుండలేదు..." ఏడుపుమధ్య సుశీలమాటలు స్వగతంగా వుంటాయి.

"అసలువిషయం చెప్పు, జ్ఞానం" అన్నాడు, జ్ఞానభక్తికేసి తిరిగి దాసు. జ్ఞానభక్తి బల్లమీది వుత్తరాన్ని చేతి కిచ్చింది.

"ప్రియమైన సుశీకి—

నేను ఉత్తరహిందూస్థానం వెడుతున్నా. మళ్లా ఎప్పటికొస్తానో చెప్పలేను; అసలు వొస్తానో రానో చెప్పలేను. నీమీద కోపం లేదు. నువ్వు చాలా మంచిదానవు. నీలో ఏలోటూ లేదు. సక్లైఫ్ బ్యాంకుతాలూకు రెండువేలు నీకు ఒక వారంలో అందుతాయి. తాళంచెవి రంగడికిచ్చాను.

గుడ్ బై.

ఇట్లు, ప్రియమైన
మధుసూదనం."

సుశీల గర్వంగా దాసుకేసి చూసి "చూశావా, నాలో ఏలోటూ లేదన్నారు" అంది.

"అదే వొక గొప్ప లోటై వుంటుంది" అంది జ్ఞానభక్తి పెదవివిరుపుతో. దాసుకి ఈవాక్యం మరింత గొప్పగా స్ఫురించింది. జ్ఞానభక్తిది వయస్సుతో ఎదిగినకొద్దీ పరిపూర్ణత పొందే సౌందర్యం. అది చర్మంమీదకాక శీలంపైన ఆధారపడిన అందం. మనం కళ్లుమూసుకు చూసినా కనిపించే అందం. అందులో వికాసం వాతావరణాన్ని బరువుగా చేస్తుంది. బరు

వైన శరీరం, లోతైన హృదయం, స్ఫుటంగా తీర్చినట్లుగా వుండే అవయవాలు - ప్రాకృతిక సంబంధమైన వెర్రిశక్తి ఆ కంఠంలో వినిపిస్తుంది.

ఎందుకో ఆమెని చూస్తే దాసుకి అరణ్యాలు జ్ఞాపకానికొచ్చాయి. మహారణ్యాలలో చెట్లనీడక్రింద చలించకుండా, నిశ్శబ్దంగా వుండే నీటిగుంటలమాదిరి లోతుకలిగిన నేత్రాలు ఆమెవి. వ్యర్థపరచని స్వచ్ఛమైన శక్తుల కూర్మివల్ల, సృష్టికోసం దాచబడి, జ్వాలలా మండిపడుతున్న ప్రాచీనవెలుగు ఆమెలో వ్యక్తమౌతుంది.

"నీకు తెలీదు నా మొగుడుసంగతి."

"నీకు తెలిస్తే చెప్పరాదూ?"

"ఉత్తరహిందూస్థానంలో ఏముంది? ఎవరెస్టు శిఖరం చూడాలని వెళ్లాడా?" అన్నాడు దాసు.

"ఏమీకాదు. ఎవతినో తీసుకుపోయివుంటాడు-కనుక్కుంటే చెప్పారు, ఈమధ్య సాయంత్రం క్లబ్బుకు రావడంలేదని. ఆసమయంలో ఏనాంచారమ్మనో, ఏభృంగినో..."

"ఛ, ఛ-ఊరుకో అన్నయ్యా. నాభర్త అంత నీచమైనవాడైతే అసలు నే చేసుకుంటానా..."

"ఓస్, ఎట్లాంటివాడో లోపలికి దూరి చూశావా?" అంది జ్ఞానభక్తి.

దాసుకి యిదంతా తమాషాగా వుంది. మధు విషయం అతనికే బోధపడలేదు. మామూలుగా కనపడే మనుషులు యేదోవొక సమయంలో ప్రమాదంగా మారగలరు కాబోలు. సుశీల భర్తమీదిప్రేమవల్ల విడిచివుండలేక ఏడుస్తోందో, లేక తనని చూసి అందరూ చెప్పుకుని పరిహసిస్తారని విచారిస్తోందో! సుశీలంతటి మంచి, తెలివైన, అందమైన స్త్రీభర్త ఆమెను వొదిలిపెట్టాడంటే సుశీలస్వార్థాని కెంత దెబ్బో, ఆసంఘం కోసం కార్చిన కన్నీగులో చల్లగా తగుల్తుంది.

"ఐనా, ఏడేళ్ల కూతురుండగా, మధుకి యిదేం మాయరోగం, లేచిపోడానికి!"

"కొడుకునికూడా సంపాదించాలని" అంది జ్ఞానభక్తి.

సుశీల కోపంతో కొంగు చెంపమీద కప్పుకుంది. భర్తని వెదికి తీసుకురమ్మని దాసుని ప్రయాణం కట్టించింది. బ్రతిమలాడింది. అన్నకి కోపం; అక్కకి ద్వేషం. దేవుడే పంపాడు దాసును. ఎంత ఖర్చుఅయినా సరే,—వెడితే, అతని సహాయం ఎప్పుడూ మరవదు. జ్ఞానభక్తినికూడా రమ్మన్నాడు దాసు.

"అతని మొహం నే చూడలేను. అతన్ని తలుచుకుంటే, అతని బండశరీరాన్ని స్మరిస్తే, నావొళ్లు భగాభగా మండుతుంది. నే రాను." అంది జ్ఞానభక్తి.

3

నాలుగురోజులు ఊళ్లంటా తిరిగి, వాకబులతో విసుగుచెంది, దాసు ఆఖరికి ఔరంగాబాదు చేరుకున్నాడు. అక్కడనుంచి అజంతా, ఎల్లోరా గుహలకి ముప్ఫైమైళ్లు మోటారుమీద ప్రయాణం. అక్కడ పార్కులో హోటల్లో టీ త్రాగుతుంటే, దాసుకి మధుసూదనం కనిపించాడు. అతని బల్లదగ్గర మరో వ్యక్తికూడా వున్నాడు — వేషాన్ని బట్టి గుజరాతీ. మధుదగ్గర కెళ్లి, నవ్వుతూ ఆహ్వానించాడు. అతను ఏమీ మాట్లాడలేదు. మరో కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడు. "ఎక్కడినుంచి రావడం" అనేనా అడగనందుకూ, అతని గర్వానికీ కోపం వొచ్చింది. మాసిన దుస్తులు, పెరిగిన గడ్డం, శూన్యత్వం కేసి స్థిరంగామాసే కళ్లు—అతన్ని సుశీలభర్తగా వూహించడమే కష్టంగా వుంది.

"నువ్వొచ్చి ఎంతకాలమైంది?" అని అడిగాడు దాసు.

"ఏమో."

"బసెక్కడ?"

"ఇక్కడే."

"అంటే?"

"ఇక్కడ గదిలో."

మళ్లా నిశ్శబ్దం. ఆతనితో చెప్పదలుచుకున్న నీతులు, పెట్టదలుచుకున్న చీవాట్లు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటున్నాడు దాసు.

"నేను రావడం యింటిదగ్గరనుంచే" అన్నాడు నవ్వు యత్నించి.

"కావొచ్చు."

దాసుకి వొళ్లు మండుతోంది. తన కేమీ తెలీదనుకుని దాచటానికి యత్నిస్తున్నాడు కాబోలు. ఆ గుజరాతీవాడు లేకపోతే అక్కడే అడిగేసును.

"సుశీల నువ్వొచ్చేసినప్పటినుంచీ లేవడంలేదు."

సమాధానంలేదు. మళ్లా—

"సుశీల చాలామంచిది."

ఈసారి నవ్వాడు.

"ఇది నవ్వేవిషయం కాదు. భార్యాపిల్లల్నీ త్యజించి,..."

ఇంకా నవ్వుతున్నాడు.

"ఛ! నవ్వకు, - సుశీతో చెప్పిరా లేకపోయ్యావా? సుశీ క్షమించునేమో."

అత నివేవీ వినిపించుకోడంలేదు. దాసుకీ నవ్వొచ్చింది లోపల అతని నైఖరి చూస్తే. చెడిపోయిన వాళ్లమీద కోపగించడం ఎంతకష్టం, హాస్యదృష్టివున్న వాళ్లకి!

"ఆ మనిషేదీ?" అని ప్రశ్నించాడు దాసు.

"ఏమనిషి?"

"అదే. ఎవరికోసం పెళ్లాన్ని వొదిలేసొచ్చావో, అది."

"నా కేం తెలీడంలేదు."

"అమాయకత్వం నటిస్తే లాభంలేదు భాయీ... నేనూ నీలాంటివాడినే. నువ్వు లేవదీసుకొచ్చిన ఆమనిషి ఎవరని?"

"చూపిస్తా రా."

అతను లేచి బిల్లు చెల్లించి, వీథిలోకి నడిచాడు. ఇద్దరూ వొక చిన్న డాబాలోకి చేరుకున్నారు. దాన్లో దొడ్డివై పుగదిలోకి వెళ్లారు. గదికి తాళంకూడా లేదు. అక్కడ ఓ క్యాంపుమంచం, చేతులులేని కుర్చీ, పీటమీద ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్‌తో కలిసిన రేగడిమట్టిముద్ద పెట్టివుంది. అతనితాలూకు పెట్టె, గోడకున్న మేకుని ఓ తువ్వాలు, మంచంమీద కంబళీ, దానిమీద 'అజంతాకళౌన్నత్యం' అన్న ఇంగ్లీషుపుస్తకం—ఆగదిలో యింకేమీ లేవు. దాసు మంచంమీద కూలబడి పుస్తకం తీసుకుని పుటలు తిరగెయ్యడం మొదలెట్టాడు. మధు డబ్బులేక అవస్థపడుతున్నాడని తెలుసుకున్నాడు. తీసుకొచ్చిందంతా 'ఆమనిషికి' పెట్టేశాడుకాబోలు. ఏదీ కనపడదే? బజారెళ్లిందా?

"ఇదా నీగది? ఆమని షెక్కడ?"

"అదే" అని ఆపీటమీద వున్న మట్టిముద్దకేసి చూపించాడు.

"వేళాకోళానికేం—చెపుమా."

బిగ్గరగా నవ్వుతాడు మధు.

"ఛ, ఛ! నవ్వుతుంటే నాకు వొళ్లు మండుతోంది. నీకు మేనర్స్‌లేవు. ఏదో పెద్దమనిషివనుకుని, నీభార్య పంపితే వొచ్చా."

"అది పంపిందకాబట్టే వొచ్చావ్. లేకపోతే నే నేమైతే నీ కెందుకు?"

"పండంటి పెళ్లాన్ని వొదిలిపెట్టిన నువ్వేమైతే ఎవడి క్కావాలి?"

"నా కిద్దరు పెళ్లాలు" బిగ్గరగా పిడుగు మారుమోతలా నవ్వుతాడు మధు.

"అదే నా రెండో పెళ్లాం." అని మళ్లా పీటమీది మట్టిముద్దకేసి చూపించాడు.

"నువ్వింత ఫూల్ అనుకోలేదు." అన్నాడు దాసు.

"ఫూల్స్‌కి మంచివాళ్లు ఫూల్స్‌గానే కనిపిస్తారు."

"నీవుపన్యాసంకోసం రాలేదు. నీభార్యమాటేం చెపతావు?"

"ఏమీ చెప్పను."

"వాళ్ల భుక్తి?"

"ఇంతవరకూ వాళ్లకోసం, నా కాపని ఇష్టం లేకపోయినా, శ్రమపడ్డాను. ఇంక వాళ్లదోవ వాళ్లు చూసుకోవాల్సిందే."

"నిన్ను నమ్మి ప్రేమించిందానికి యిదా నీ కృతజ్ఞత?"

"దానికోసం పదేళ్లు నాలోకళని త్యాగం చేశాను. అదే నాకు కృతజ్ఞత చూపి, నన్ను వొంటిగా వొదిలేసి త్యాగం చెయ్యాలి. దానికేం? సంస్కర్తలు, దయామయులు, బంధువులు, మీరంతా వున్నారుగా పోషించేందుకు! వాళ్లన్నయ్యో, లేకపోతే నువ్వో..."

"అధోగతిపాలు చేస్తావా—"

"జ్ఞానభక్తి ఎల్లా బతుకుతోందో, సుశీకూడా అల్లాగే."

"నిన్ను కోర్టెక్కిస్తే?"

నవ్వుతాడు.

"పోషణార్థం ఆమట్టిముద్ద యిస్తా కోర్టువారికి"

"నా కేం బోధపడడంలేదు."

"నువ్వు ఫూల్‌వి దాసూ. నీ కేమీ అనుభవం లేదు. మొగాడు పెళ్లాన్ని వొదిలి లేచివెళ్లాడంటే ఎవరో స్త్రీ వుండితీరుందని మీగుడ్డినమ్మకం. నా వ్యవహారంలో స్త్రీ లేదు. నేను ఏకాంతంగా వుండి గొప్ప శిల్పి నాదామని సంకల్పించా."

దాసుకు నవ్వొచ్చింది.

"దగ్గరదగ్గర నలభైఏళ్లవయసుంది — ఇప్పుడు శిల్పివి అవడం ఏమిటి? నువ్వు గొప్పశిల్పివి కాగలవని నీ కెల్లా తెలుసు?"

"కాగలను. చిన్నప్పటినుంచీ ఆచిహ్నాలు నాలో వున్నాయి. మానవుడి శరీరం నాకు గొప్ప యథార్థం. వాడి హృదయాలు, ఆత్మలు, నీతులు నా కక్కర్లేదు. శరీరంలోవొంపులు, ఎత్తులు, పల్లాలు శిల్పంలో ప్రతిఫలింపచేస్తే అతని సౌందర్యం, మంచితనం శాశ్వతంగా వుండిపోతాయి. శిల్పంలో స్థిరత్వం వుంది."

"నువ్వు నేర్చుకున్నావా?"

"లేదు. కాని బొగ్గులమీద చాకుతో అనేక ప్రతిమలు తయారుచేశాను. ఇప్పటికేనా మించిపోయిందిలేదు. వొచ్చే ఏడాది అఖిలభారతచిత్రప్రదర్శనశాలకి నాప్రతిమ పంపి మొదటి బహుమానం నెగ్గి తీరతా."

ప్రదర్శనశాలనిగురించి పత్రికలలో ప్రకటించడమే యితనిలో ఆకస్మికమైన యీమార్పుకికారణం. చిన్నప్పటినుంచీ లోపల దాచబడిన సృష్టిశక్తులు చెలరేగి చిందులుతొక్కాయి.

"దీనికి ఇంట్లోంచి పారిపోవడం ఎందుకు? సుశీల ఎంత ఏడుస్తోందో తెలుసా? ని న్నెంతగా ప్రేమిస్తోందో..."

"దానిలో నాకు అక్కర్లేని తెలివి, సంగీతం, నీతి, గౌరవం, ప్రేమ, మంచి అన్నీ వున్నాయి. కాని నాకు కావల్సింది మాత్రం లేదు."

"ఏమి టది?"

"నన్ను ఏకాంతంగా వుండనివ్వడం. ఆ వుద్యోగం, వాతావరణం, సంసారం నాకు సరిపడదు."

"ఎన్ని చెప్పు. నువ్వు గొప్ప ఆర్టిస్టువి కాలేవని తోస్తోంది."

"స్త్రీలు నన్ను ఒంటిగా ఉండనిస్తే నేను ఏదనుకుంటే అదవగలను. దేన్ని కావాలంటే దాన్ని సృష్టించగలను."

"ఇదేకాబోలు, సెక్స్‌ని సబ్లిమేట్ చెయ్యడమంటే" అనుకున్నాడు దాసు. అనుకొని "సరే నే వెడతాను. సుశీలకి ఏం చెప్పను?" అని అడిగాడు.

"దాని విషయం ఏమైందీ నాకు అక్కర్లేదన్నానని చెప్పు."

లోపల 'స్కౌండ్రల్' అనుకున్నాడు దాసు.

"మరి నీకు డబ్బు?"

"ఏమో?"

"గుడ్‌బై. కావలిస్తే నాకు రాయి — సద్దుబాటైతే డబ్బు పంపుతా." అన్నాడు దాసు గుమ్మం దాటి.

"అక్కర్లేదు యిప్పట్లో. ఇది తీసికెళ్లి చదువుకో" అని 'అజంతాకళ'ని గూర్చిన పుస్తకం దాసు చేతులో పెట్టాడు.

"అజంతాశిల్పులు ఆంధ్రు లని మరిచిపోకు" అదే మధుసూదనం చెప్పిన ఆఖరి సందేశం.

౪

దాసు అజంతా, ఎల్లోరాల శిల్పాన్ని చూసి ఏమీ అర్థంచేసుకోలేదు. అసలు శిల్పకళం టేనే అతనికి బోధపడలేదు. స్థిరత్వం అంటే ఏమిటి? యౌవనంలో వున్న విహారికోసం వేటాడుతూ దూరంగా నిలబడ్డాడు ఆవిటుడు. ఆప్రతిమలలో విహారి తన యౌవనం పోగొట్టుకోదు—విటుడు ఆమెని పొంద నూలేడు. ప్రేమ విజయంపొందదు కాబట్టి సౌంద ర్యానికి చావు లేదు. దీన్నిగురించి కీట్సు ఎప్పుడో పద్యంకూడా రాశాడు. గంగూలీ, రాయ్‌చౌదరి, బాపిరాజు, కజిన్సు, రాజర్ ఫ్రై మొదలైన వ్యక్తులు యీశిల్పాలని చూసి మతిపోగొట్టుకున్నారుట! ఎందు కో దాసుకి అర్థంకాలేదు. ఓ భూకంపానికి యివన్నీ నాశనంకావు ?

తన రాయబారం విజయంపొందనందుకు చిన్న పుచ్చుసుని, సుశీలతో జరిగిందంతా చెప్పడానికి కష్టం తోచి, దాసు పట్నం వెళ్లిపోయి, అక్కడినుంచి అంతా లేఖాపూర్వకంగా తెలియజేశాడు. అతనికి మధు అంటే ఏవగింపుపుట్టినా లోపల జాలి కలిగింది. ఏదో అతనిలో వింతవిషయం లేకపోతే సుశీల అత న్నంత బలంగా ప్రేమించివుండదు, అంతవయస్సులో. మహావృక్షాన్ని అల్లుకున్న లతలా వుంది సుశీలజీవనం. ఆవృక్షం కొమ్మలని ప్రసరింపజేసి అరణ్యం అంతా ఆక్రమించుకుంటోంది. కాని వేళ్లు భూమిలోనే. స్త్రీలు భూమి. భూమిని వొదిల్తే ఆకాశానికి ప్రాకు లాడతా నంటుంది ఆవృక్షం!

నెల గడిచింది. దాసు వ్రాసిన ఉత్తరం సుశీల చద వడం అదప్పుడే పదోసారి. అందులో కొన్ని వాక్యాలు వింతభావాలని స్ఫురింపజేశాయి: “అతను సంసార జీవనంతో అసంతృప్తి చెందినట్లు తోస్తుంది. మన గొడవే లేదు. తనని వొంటిగా వుండనియ్యమని బ్రతి మలాడాడు. ప్రేమ అక్కర్లేదుట. ప్రేమ అనేది స్త్రీల కోజబ్బుట. అబలలు కాబట్టి పురుషులమీద అధికారం చెలాయించి లోబరుచుకుంటారుట. స్త్రీకి జీవిత మంతా ప్రేమేనని నమ్మించేటట్లు చేస్తారుట. నా కేమీ తెలీడంలేదు. పరిచయం వున్న అందంతో విసుగు చెందాడని అనడానికీ వీల్లేదు. ఆమాటకొస్తే మీ అక్కయ్య అచ్చంగా అజంతావిగ్రహంలా వుంటుంది.”

చివరిసంగతి నిజమని తెలుసుకుని సుశీల పెదవి కొరుక్కుంది. తనకంటె తనఅక్క ఎన్నోరెట్లు చక్కంది; ఒక పర్సనాలిటీ వున్నది. శిల్పిని ఆకర్షించే శరీరం ఆమెది. సుశీల చిన్నపుచ్చుకుని బాధపడింది. భర్త తనని లెక్కచెయ్యలేదంటే, సంఘంలో తన ప్రాధాన్యత పోగొట్టుకుంటుంది. తన పెళ్లిని అందరూ వెక్కిరిస్తారు; చనువుని హేళనచేస్తారు; ప్రేమని గురించి ఏకాంకనాటకాలు వ్రాస్తారు. ఎవరిలోవారు, ఓడిపోయినా, సమాధానపడి, కొత్త ఆధ్యాత్మిక ప్రశాంతాన్ని అలవరుచుకుంటారు. కాని యితరుల దృష్టిలో, స్వార్థాన్ని పోగొట్టుకోడం ఎంతనీచం, ఎంత కష్టం! భర్తను పొందేటందుకు దేన్ని త్యాగంచేసినా పాపంలేదు. పెద్దలు సమ్మతిస్తారు, పురాణాలు సమ్మ తిస్తాయి. జ్ఞానభక్తిని బలివ్వాలి. బలిచ్చి తన ఆత్మని రక్షించుకోవొచ్చు. ఎందుకంటే, విధవకాబట్టి అక్కకి ఆత్మతో అంత అవసరంలేదు. సంసారంలేనివాళ్లకి ఆత్మలూ, రక్షణా ఎందుకు? పదిమందీ అనదలుచుకున్నది అనడం ఎల్లానూ మానరు.

“అక్కా! నువ్వే వెళ్లాలి - నా కింకెవ్వరూ లేరు.”

“నేను కాదు – నువ్వే వెడితే మంచిది. మనం అక్కర్లేదంటుంటే వెళ్లడం ఎందుకు?”

“ఏదో అల్లా అన్నారు కాని, మన్నిక్షమించు, నన్ను నిజంగా వొదిలేస్తా రంటావా? శిల్పికావడ మేమిటి? ఆ చెక్కడం ఏమిటో యిక్కడే చెక్క రాదూ?”

కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దం.

“నే వెడితే బాగుండదు. అందరూ ఏమనుకుం టారు? పైగా అతనంటే అరికాలుమంట నాకు,” అంది జ్ఞానభక్తి.

"నాకోసం వెళ్ళరాదూ ?" నేత్రాలు తడిసినై. అక్కకేసి చూడలేకపోతోంది. "నువ్వు వెడితే ఆయన తప్పకుండా వొస్తారు." చేతుల్తో మొహం కప్పుకుంది.

"నీ కెట్లా తెలుసు ? అతనంటే నాకు గిట్టదని నీకు తెలీదూ ? అతనికిమాత్రం తెలీదా ?"

"కాదు. నాతో వెనక అనేవారు, ఎప్పుడో అర్ధరాత్రి...నీలో శిల్పం వుందని..."

"అంటే?"

"నాకు తెలీదు. కాని, నీకు తెలుసు, నీకు తెలుసు..."మాటలవల్ల మనసు తిప్పలేనని తెలుసుకుని, సుశీల ఏడవడం మొదలెట్టింది. కన్నీరు, స్త్రీలయెదుట కూడా, భాషకంటె బలమైన ఆయుధం!

"నువ్వు చెప్పేది నాకు అర్థంకావడం లేదు." అంది జ్ఞానభక్తి. జాలితో ఆమెఅధరాలు వొణికాయి. చేతులని గట్టిగా బిగించుకుంది చెప్పరాని భ్రమతో.

"నాకు చెప్పడం చేతకాదు. నీకు తెలుసు. ఆయన్ని నువ్వు - నువ్వు జయించగలవు. నాకోసం త్యాగం-నువ్వు చెయ్యగలిగింది...నన్ను చెప్పమనకు" అంటూ రెండుచేతులనూ ఆమెమెడచుట్టూ వేసి కౌంగులో మొహాన్ని దాచుకుంది. కణతలకి అక్కకంఠం లోనరాలు వొణకడం తగిలింది.

జ్ఞానభక్తి చదువుకున్నది కాదు. నాగరికతలోని మెరుగులు ఆమె పఠించలేదు.

తన కెందుకో మధు అంటే చెప్పరాని అసూయ, భయం, బాధకూడా. కళకోసం పెళ్లాన్ని వొదిలి, తనకోసం కళని వొదిలితే తన కెంత విజయం!

"నేను వెళ్లను. వెడితే,—నాకు తెలుసు." చాలాసేపు ఏడ్పు సాగించింది.

జ్ఞానభక్తి అజంతా వెళ్లి అప్పుడే నెలరోజులు కావొస్తోంది. ఇంకా రాకపోవడం సుశీలకి ఆశ్చర్యం, భయం కలగజేసింది. నాలుగుత్తరాలు వ్రాసింది—వొకదానికీ జవాబులేదు. టెలిగ్రామిచ్చింది—జవాబులేదు. తనకూతుర్ని అన్నతో పంపినందుకు విచారించింది. కూతుర్ని అక్కతో తండ్రిదగ్గరికి పంపితే ఎంతబాగుండును ? కూతుర్ని చూసేనా వొచ్చును. కాని జ్ఞానభక్తి అక్కడ ఏంచేస్తోంది? ఏకాంతంగా వారిద్దర్నీ వూహించుకుని బాధపడింది. రాత్రి కలలో వారు శిలలుగా మారినట్టు కనిపించారు ! సుశీల కృశించిపోతోంది. చదువు, నాగరికత, తెలివి, మంచితనం—అన్నీ తొలిగిపోయి, యథార్థం నశించి, కరిగి కన్నీటిబిందువుగా కారించి. దాసుకి రాసింది అర్థంలేని పిచ్చివుత్తరం. అన్నయ్యకి రాసింది. ఎవ్వరూ జవాబువ్రాయరు. అందరికీ వేళాకోళంగా వుంది తన బ్రతుకు. తనే వెళ్లడానికి నిశ్చయించుకుంది. వెడితే, వారిద్దర్నీ చూసి,—ఆదృశ్యం తను భరించగలదా? ఎంత తలవొంపు! జ్ఞానభక్తిని బ్రతిమాలి పంపినందుకు విచారించింది. జ్ఞానభక్తి తనభర్తమీద చూపే ద్వేషం అంతా నటనేనని భావించుకుంది. దానిశరీరంలో శిల్పం వుందిట! సుత్తితో ఆశరీరాన్ని ముక్కలుముక్కలుగా కొట్టాలని వుంది తనకి. చాలామంది వ్యక్తులు కష్టాలవల్ల మంచివారౌతారనీ, ఆధ్యాత్మికంగా మారతారనీ అంటారు. కాని అది పూర్తి సత్యం కాదు. కష్టాలు మనకి నీచత్వం, కుట్ర, పట్టుదల, ద్వేషం నేర్పుతాయి కాని మంచితనాన్నీ, విశాలహృదయాన్నీ కాదు. సంతోషం, సౌఖ్యం, తృప్తి మనని మంచివారినిగా చెయ్యొచ్చు అప్పుడప్పుడు. అనుభవం అంటే కష్టాలూ, కన్నీరూ అవక్కర్లేదు. నిజమైన భౌతిక సౌఖ్యంకూడా గొప్ప అనుభవం కావొచ్చు.

ధ్వంసంచేసే శక్తులు సుశీలలో చెలరేగాయి.

నిశ్చయించుకుంది; అజంతాకి ప్రయాణంకట్టింది. స్టేషన్‌కి బండికోసం రంగడిని పంపింది. వంటింటి తలుపు గొళ్లెం పెట్టేటప్పుడు మూలనున్న సుత్తిని చూసింది. "దాని శరీరంలో శిల్పం వుందిట!" అనుకుంది.

వీధితలుపుచప్పుడు! జ్ఞానభక్తీ, మధూ వొచ్చారు. సామాను హాల్లో పెట్టాడు బండివాడు. మరో పెద్ద 'రోజ్ వుడ్' పెట్టెని మధూ, బండివాడూ భద్రంగా దింపి లోపలికి తెచ్చారు. జ్ఞానభక్తి తిన్నగా గదిలోకి

వెళ్లింది. తలగడాలో మొహాన్ని దాచుకుంది. సుశీ ఏమీ మాట్లాడలేదు. భయంకరమైన నిశ్శబ్దంతో వాతావరణం బరువెక్కింది.

"స్నానానికి నీళ్లు కాగేలోగా కాఫీ తెప్పిస్తా" అంది సుశీ.

"ఇంట్లో కాయరాదూ?"

"ఇల్లంతా సర్ది, నేనుకూడా వొద్దామని బయలుదేరా యిప్పుడే." అంది.

ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. సుశీకి ఎల్లా మాట్లాడాలో తెలీలేదు. అప్పట్లో భర్త తిరిగీ యింటికొచ్చినందుకు ప్రధానమైన వుద్రేకం, తృప్తితో కూడుకొన్న సంతోషం! ముళ్లలో, ఎముకలతో కప్పబడివున్నా రాజబాట రాజబాటే.

'స్టౌ' ముట్టించి, చీర మార్చి, అక్కదగ్గర కెళ్లింది. "కాఫీ కాస్తున్నా-ఈలోగా నిద్రపోతావా?"

జ్ఞానభక్తి ఆమెకేసి చూడలేదు. కళ్లు ఎర్రగా వున్నాయి. నిద్ర లేకపోవడంవల్లో, ఏడ్పువల్లో సుశీలకు తెలీలేదు.

"ప్రయాణంబడలిక, కాసేపు పడుకో" అని అక్క బుజంపైకి చెయ్యివేసి, ఓదార్చినట్టుగా తట్టింది. అల్లా ఎందుకుందో తన కర్థంకాలేదు. ఆమెశరీరాన్ని తడిమిచూసింది. కొంచెం చిక్కినట్లుగా వుంది.

"ఇన్నిరోజు లున్నావేం? పోనీ, వొక్క వుత్తరానికేనా జవాబు వ్రాయకూడదూ?"

"ఒక్క ఉత్తరం నాకు చూపించలే దతను"

"పోనీలే...ఏదో జరిగిపోయిందిగా...సుఖంగా ఇంటికి చేరుకున్నారు. అదే పదివేలు."

మళ్లా తలగడాలో మొహం దాచుకుని ఏడుస్తుంది. కష్టసుఖాలనుంచి కాపాడేది కన్నీరుతక్క మరి మార్గం లేదు. ఆరాత్రే జ్ఞానభక్తి అన్నదగ్గరకి కలకత్తా వెళ్లింది.

౬

ఆరుమాసాలు గడిచాయి. సుశీల తన సంసారాన్ని నాటకంలో దృశ్యంగా మారిస్తే భరించలేదు. భర్తను అజంతావిషయా లేమీ అడగలేదు. అతనూ యేమీ చెప్పలేదు. సుశీల తనలో బాధను దిగమింగింది—సంశయాలతో కణతలు పగిలిపోతున్నా, భర్తకి తెలీకుండా. సమత్వం, పూర్వప్రేమ చూపిస్తూనే వుంది. భోజనం, నిద్ర, కాఫీ, షికార్లు, కబుర్లు అన్నీ యథావిధిగా సాగిపోతున్నాయి. వ్యక్తుల బుర్రలు గొప్పభావాలచేతా, హృదయాలు నూత్నవికాసంచేతా వెలిగి చిందులు తొక్కుతుంటే "గొడుగు మరిచిపొయ్యారు", "చాకలాడు చొక్కా తేలేదు," "కామమ్మకి మూడో మాసంట" లాంటి స్వల్ప విషయాలతో గానాన్ని చంపుకుంటారు అదేం కర్మమో!

భర్త అజంతానుంచి తీసుకొచ్చిన పెట్టెను గురించి తెగించి అడిగింది. అతను చలించకుండా పెట్టెను తీసి చూపించాడు. ఆమె అందులోని బొమ్మని చూసింది. ఏమీ ప్రశ్నించలేదు. అతనే అన్నాడు: "ఈప్రతిమను అఖిలభారతచిత్రప్రదర్శనశాలకు పంపుతా రేపు సోమవారం– క్యాంపుకి వెళ్లి రాగానే."

"ఏవూ రెడతారు?"

"కలకత్తా వెళ్లాలి– బొగ్గుధర కనుక్కోవడం కోసం."

బుధవారం మధు కలకత్తా వెళ్లాడు. అది వేసంగి. శనివారం. సుశీల పెట్టె తీసి ప్రతిమను నిలబెట్టి చూసింది. కింద అట్టమీద "ఆధునిక బానిస— శిల్పి: మధు" అని వ్రాసివుంది. ఒకే బేస్‌మీద రెండు విగ్రహాలు కలిసి వున్నాయి. ఒక పురుషుడు మోకాళ్లని క్రింద ఆనించి, రెండు చేతులూ నడుం వెనకభాగాన్ని కట్టుకుని తల కిందకి వొంచి రెప్పలు వాల్చివున్నాడు; అతని మెడమీద వొక చెయ్యి నొక్కిపెట్టి, రెండోచేతులో వంటగరిట పట్టుకుని నిటార్గా నిలబడివుంది వొక స్త్రీ. అదీ ఆ విగ్రహం. సుమారు నాలుగడుగుల ఎత్తు.

సుశీలకి పూర్తిగా అర్థంకాలేదు. పురుషుడు నాగరికప్రపంచంలో స్త్రీకి బానిసత్వం చేస్తున్నాడనా, లేక యిద్దరూ కలిసి తిండికీ, వంటింటికీ

బొనిసలుగా వున్నారనా దాని భావం? కాని వొకటి తెలుసుకుంది. ఆ స్త్రీబొమ్మ జ్ఞానభక్తిని జ్ఞప్తికి తెచ్చింది. అక్క పొందిన అఖండవిజయాన్ని ప్రకటించే చిహ్నం ఆబొమ్మ. దాని సౌందర్యాన్ని వర్ణించడం ఎట్లా? చీరకీ, చొక్కాకీ, మోటారుకీ, కలానికీ 'అందం' అనేమాట వుపయోగించడం అలవాటైతే, నిజమైన అందాన్ని ఎదుర్కొన్నప్పుడు మాటలు దొరకవు వర్ణించేందుకు. వాడుకవల్ల 'అందం' అనే పదానికి విలువ నశించింది.

సాయంత్రం కలకత్తానుంచి జ్ఞానభక్తి వొచ్చింది. ఇద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నతర్వాత సుశీల అంది: "బావ కలకత్తా వొచ్చేరే, నీకు తెలీదూ?— ఉత్తరం వ్రాశానన్నారు!"

"తెలుసు..."

బావవిషయం యెత్తితే అక్క యెల్లా మాటుతుందో చూడాలని సుశీల అర్థంలేని ప్రశ్నలు వేసినా, జ్ఞానభక్తి దొరకలేదు. ఉద్రేకం అణిచిపెట్టుకోడంలో స్త్రీలు నిజంగా శిలావిగ్రహాలే.

సుశీలకు కొత్తభావం స్ఫురించింది. పూర్వం అక్క తన భర్తంటే ఎంతో ద్వేషం, అయిష్టత ప్రకటించేది. ఎందుకు? అతను తను కోరింది యివ్వగలడు కదా అనుకుని తన వాంఛనీ, అనురాగాన్నీ ద్వేషంగా మార్చిందన్నమాట. పొందలేని వొస్తువుని ద్వేషించటం ఎంత సహజం!

ఆ స్త్రీబొమ్మ నిజంగా అక్కను చూసి చెక్కిందే. దానిభావం, తనకి కాక అక్కకి బొని సగా మారాడనా?

సుశీల సుత్తిని తీసుకుంది. తరవాత ఏదో సమాధానం చెప్పొచ్చు. మించిపోయింది లేదు. భర్త మరో విగ్రహం-తనలాంటిదాన్ని తయారుచెయ్యగలడు. తనకే బొనిసగా మారాడంటే ఎంత బాగుంటుంది! శీలంవున్న సుశీల ఆప్రతిమని నిర్మూలం చెయ్యడానికి సుత్తి పైకెత్తింది. జ్ఞానభక్తి వారించింది; బ్రతిమలాడింది; చెయ్యి పట్టుకుంది; గడ్డం పట్టుకుంది.

"అతను లేనప్పుడు నువ్వు యిల్లా చేస్తావని భయపడే వొచ్చాను నేను. అతను యీవిగ్రహాన్ని సృష్టించడంకోసమే పుట్టానని చెప్పాడు. అందుకనే అతను జీవించాడుట. వొద్దు—"

అక్క తనని యింత వారించి బ్రతిమలాడకపోతే సుశీల ఆ బొమ్మని క్షమించివుండును. అక్క తన శరీరాన్నీ, 'ప్రతి'నీ రక్షించుకోడానికి ఎంతో తంటాలుపడుతోంది. తన స్వార్థాన్ని, నీతిని ప్రకటించాలంటే దాన్ని నిర్మూలం చెయ్యాలి. సుత్తితో స్త్రీబొమ్మని కొట్టింది. మళ్లా, మళ్లా. బొమ్మంతా ముక్కలైంది.

జ్ఞానభక్తి ఆపుకోలేక బిగ్గరగా ఏడ్చింది. "సుశీ, నువ్వు నన్ను పూర్తిగా ఏమీ చెప్పనివ్వలేదు. నాకు చెప్పడానికి ధైర్యం రాలేదు. నేను చెప్పేది నిజమని నమ్మవనుకుని చెప్పలేకపొయ్యాను. కాని నిజం, నిజం..."

మళ్లా ఏడుస్తుంది. జుట్టు ముడి వూడి, చెక్కిళ్ల మీదికి జారింది.

"నేను తొందరపడ్డాను. కాని, అక్కా, ఆ బొమ్మ యిక్కడ వున్నన్నిరోజులూ నాకు శాంతి లేదు—ఎంత బాధపడ్డానో దైవానికి తెలియాలి. అసలు, అదెక్కడున్నా నాకు శాంతి వుండదు. ఇప్పుడు నాకు నిశ్చింతగా వుంది. ఇంక చెప్పు. నమ్ముతాను."

"నమ్మాలి—ఒట్టుపెట్టు."

సుశీల అక్కచేతులో చెయ్యి పెట్టింది.

"నేను చెప్పడం నాకే కష్టంగా వుంది. ఆ సత్యం నాకే అసంభవంగా, రుచించకుండా వుంది."

"అబ్బ! దబ్బుని చెప్పు..."

చెప్పింది జ్ఞానభక్తి—పగిలిన ముక్కలని హస్తంలో తీసుకుని, వాటికేసి చూస్తూ.

"నన్ను అతను ఎప్పుడూ తాకలేదు—ముట్టలేదు—కోరలేదు."

"నిజంగా?"

"మనం పిచ్చివాళ్లం. పురుషులకి యెప్పుడూ మన గొడవే అనుకుంటాం. బావ చాలా చిత్రమైన మనిషి."

పసిపాపని చేతులారా చంపుకున్న తల్లిలా సుశీల బాధపడింది. గొప్ప సత్యాన్ని సంఘం నమ్మదు. అందుకనే సంఘం అసత్యాలమీద ఆధారపడివుంది. అందుకనే యీ నాగరికసంఘాలలో అజంతా శిల్పుల్లాంటి వ్యక్తులు జన్మించరు. సత్యాలలో గొప్పసత్యం సత్యాలు సంభవించడమే!